

spørgsmål. Det bedste våben, som vi kan fremføre i kampen for disse kvinder, er at levere dem redskaber, som gør det muligt for dem at ændre deres eget liv.

Som eksempel vil jeg nævne Danmark, hvor der har været forsøg på at rulle landvindingerne tilbage fra kvinderne, f.eks. ved at få kvinderne tilbage til kødgryderne, fordi det var så dejligt i gamle dage, hvor rollefordelingen var klar. Problemet er bare, at praktisk talt ingen kvinder og meget få mænd vil acceptere en sådan tilbagevinding.

Sådan var det ikke for 20-30 år siden. Der kunne mænd, der var modstandere af ændringer, altid regne med støtte fra en ikke uvæsentlig del af kvinderne. De tider er heldigvis forbi.

Vi skal arbejde på, at der overalt i verden findes redskaber til kvinder, som kan bruges til en bærende frigørelse – ikke kun for det øverste lag af kvinder, men for alle kvinder.

Der er næppe én strategi, som er løsningen for alle kvinder i verden. Der må i høj grad tages lokale hensyn for at sikre gennemslagskraft. F.eks. er det kun lokale NGO'er med gennemslagskraft, som kan påvirke forholdet til det bedre, hvilket naturligvis ikke skal forhindre andre i at drive deres separate missioner i forskellige delspørgsmål.

Vi må altså sikre støtte til græsrodsorganisationer og lokale netværk, rigtige NGO'er med stærk lokal forankring. Det er derfor også vigtigt, at man som opfølgning på Beijing arbejder på lokale og regionale handlingsplaner, og at Danmark støtter kvinder og kvindebevægelser, som reelt forsøger at ændre på forholdene.

Vi må også have en opfølgningssprocedure i FN-regi, og derfor skal vi også gøre nogle overvejelser om, både hvordan det kan følges op regionalt inden for FN, og hvordan det kan følges op af Danmark.

En idé, som man kunne forfølge, er, at der blev lavet en fond, som skulle bruges af kvinderne, og som specielt gav støtte til konferencer og seminarer om disse problemstillinger.

Selv om der er mange alvorlige problemer for verdens kvinder, må vi ikke glemme nogle af de hjemlige forhold. Det er f.eks. problematisk, at vi har organiseret vores økonomi og arbejdsmarkedsforhold, således at kvinder stadig er lavere lønnet end mænd, at det er mændene, der har de ledende stillinger både i det offentlige og i det private, og at det er mændene, som får hovedparten af alle lokallønsmidler og tillægge-

Det er ligeledes problematisk, at det er kvinderne, som stadig bærer den største økonomiske byrde i forbindelse med børns første leveår, at orlovsordningerne med alt det positive, man i øvrigt kan sige om dem, er skruet sådan sammen, at man presser eller ofte opfordrer familier til at lade kvinden tage f.eks. hele barselsorloven.

Det er også stadig sådan, at de job, hvor der langt overvejende er kvinder, er lavere lønnet end job med tilsvarende uddannelseslængde, hvor der overvejende er mænd – tag bare den standende sygehuskonflikt og sygeplejerskernes lønninger og tilsvarende med hensyn til pædagogernes og kassedamernes lønninger.

Og det er også sådan, at det stadig væk er kvinderne, der har den største arbejdsløshed.

Så der er et stykke vej endnu på det økonomiske område.

Der er også et stykke vej endnu på det politiske område. Andelen af kvinder i de politiske partier er væsentlig lavere end andelen af mænd, og det samme gælder med hensyn til andelen af kvinder i Folketinget og andelen af kvindelige ministre. Det er ikke sådan, at jeg mener, at vi skal lave en kvote for ministre, men det er et symptom, at man gang på gang danner regering, hvor andelen af kvinder er lav.

Partiernes repræsentation af kvinder i Folketinget er også uacceptabel. Og det skyldes ikke, at kvinder ikke får mange stemmer ved valgene, men at de typisk har placeringer, der giver ringe chance for valg. Enhedslisten er et ekstremt eksempel på en forkert fordeling, selv om vi beskytter os under, at det var et uheldigt udfald af valgmatematikken. Men den går jo ikke; det ved vi godt!

Endelig bør vi ikke tage til Kina uden også at have in mente, at værtslandet på flere områder har en uacceptabel politik på sundhedsområdet over for kvinder og over for andre. Det gælder f.eks. deres politik over for flergangsfødende, deres abortpolitik, deres AIDS-politik, og deres brug af dødsdømte som organleverandører er overordentlig kritisabel.

Vi må heller ikke tilbageholde den stående kritik af menneskerettighederne i værtslandet. Det er f.eks. et værtsland, Kina, der er med til at fastholde de mange kantede parenteser på menneskerettighedsdelen i dokumentet.

Landet har en politik over for Tibet – som også andre har omtalt – som er helt uacceptabel, og de har f.eks. nægtet indrejse for solidaritetsorganisationer, som solidariserer sig med Tibet.